

5-11-37

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 TEL. 23994

ARAGÓ, 290
TEL. 23994
BIBLIOTECA
MAYOR

TRENTA CENTIMS

LA COMISSIO

—Vostè és un moro?
—Qui, jo? I ara!

Revista de Premsa

LA VANGUARDIA

"EN EL VIAJE

de Tárrega a Barcelona cambio de maletas a la agencia hay la otra o bien Juegos Florales 103, Bodega (Sans)".

Aquest bona fe es pensa que li tornaran la maleta plena de patates.

"RELOJ DE PULSERA

Señora oro, extraviado en un coche del Metro Transversal, hace unos seis días. Gratificarán su devolución en Milagro, núm. 53, bajos."

Sembla impossible que aquesta senyora oro encara no hagi estat salvada.

"PERRA LOBA

Deseo pensión o me proporcionen comida. Detalles al teléfono 25963."

Mentre hi hagin «perras lobas» que pretinguin pensió per elles soles, el problema dels refugiats estarà sense resoldre.

"SAL CARDONA

para uso doméstico o industrial, en vagones, entrega inmediata. E. Granados, 34, 2.º Tel. 70960."

Vagons de sal a un segon pis? Aquest miracle laic només el pot fer el Sindicat del Transport.

EL NOTICIERO UNIVERSAL

"UN BOLIDO EN ROMA

Roma, 29.—Anoche apareció en el cielo de Roma un bólido de una brillantez extraordinaria, que fué visible durante cinco minutos, desde el observatorio de Montemario."

Sempre ens ho havíem pensat que a Roma anaven de bòlidl

La Rambla

"Més de 2.000 sacerdots han estat exiliats i un nombre considerable d'ells, que no pot precisar-se encara, ha estat executat.—Fabra.

elscastTEETAOIRAFRRFFWKWKW

Això final, amb lletres majúscules i tot, deu ésser alguna nova barbaritat dels felixistes.

EL DILUVIO

"Felipe Fernández desea saber el paradero de su esposo, Lucas Alonso."

Serà una ramificació dels sudetes de Tre-coslovàquia?

treball

"SOLIDARITAT

Estocolm, 37.—Subscrita per 88 membres de la tripulació del cuirassat grec "Victòria", s'ha presentat una petició al Govern suec sobre la llibertat de comerç amb la República espanyola.—A.I.M.A."

En aquest telegrama trobarà el lector, si es fixa, més solidaritat de la que sembla.

MAÑANA

Una manxeta:

"Se anuncia para el próximo viernes la llegada a Barcelona de nuestro compañero y director Angel Pestaña."

«VOLUNTARIS» DE L'ALTRA ESPANYA
—I pensar que voluntàriament ens retirariem tots.

ari
fa un any

—L'ex-general Franco ha decidit prendre Madrid, "con permiso de la autoridad competente y si el tiempo no lo impide", però s'ha posat a ploure i l'autoritat no li ha donat permís.

—L'ex-general Mola ha telegrafiat a Fornos que li preparin un cafè. En vista d'això, la lletra K ha estat ascendida a la categoria superior immediata, o sigui a la L, i a Madrid en comptes de prendre cafè moka prenen cafè Mola.

—El Comitè de Control de Viladases ha descobert un nou sistema d'intercanvi. Consisteix a donar mercaderies a canvi de monedes legítimes. El descobriment ha estat celebradíssim.

—Al camp rebel comencen a arribar moros en gran quantitat. El Franco i els seus amics estan molt contents, perquè ara tenen la rera guarda coberta a totes hores del dia.

—Anglaterra ha dit que si mai li toquen un sol vaixell el món enter veurà què passa.

—El cabdill de l'Espanya nacional, senyor Franco, ha comminat una vegada més el Govern de la República a rendir-se. Largo Caballero li ha contestat, sempre amable: "No, señor, de ninguna manera. Ríndase usted. Las señoras primero".

—El POUM, com el seu nom indica, ha fet un pet com una gla.

—L'ex-general Queipo de Llano ha ficat, una vegada més, els peus a la galleda, però ara amb un motiu extraordinari: es tractava de rentar-se'ls. Ha estat molt felicitat.

—I per què l'han ajornada?
—Perquè només se n'havien adherit onze.

KALDERS

—Veu aquestes bombes? Doncs són caríssimes!
—I no els abonen res retornant el «casco»?

un company de parada feia tots els esforços per agafar-se on pogués, però era rebutjat cada cop per diversos procediments.

—Potser té molta pressa? —li preguntà; rem per acompanyar-lo en el sentiment.

—Home, li diré; anava a pagar...

—A pagar, què?

—Els impostos municipals. Com que els cobradors són tan senyors i ara donen només temps fins el 30 i s'ha d'anar al passeig de Pujades, i jo visc a Sant Gervasi i tinc la feina a Sants, i diuen que si no paguem faran passar un cobrador de recàrrecs... i si t'embarguen, no dic jo!

—I vós, si poguéssiu, com ho resoldríeu tot això?

—Jo? Doncs mireu, en comptes de posar dificultats per pagar i després amenaçar, donar al contribuent tantes facilitats com ell volgués.

—Però, creieu que així pagaria la gent?

—No veieu el que faig jo? I les cues que hi ha! Però el que es vol és empipar i vexar el ciutadà.

En això arribà un tramvia ple; el bon contribuent anava per agafar-lo, però vàrem donar-li una empenta i ens hi enfilàrem nosaltres.

UN TRAMVIARI

Quan s'anà aclarint la gent de la plataforma, vàrem entaular conversa amb el cobrador del tramvia. No vàrem haver de fer més que:

—¿...?

perquè tot seguit compregués que es tractava d'un interviu i ens contestés amablement (el bitllet ja l'havíem pagat).

—Pos mire V., companyero. Eso socialista querían la munisipalizacion del servicio. O sease que el servicio fuésese de la ciudad. Y eso, vaya, que no pué sé; porque nosotros,

es desí, nuestro compañero que estaban en nuestro lugar cuando nosotros no estábamos, como lo único que tenemos derecho. Si el Ayuntamiento qué cobrará, que ponga un impuesto como el que no pagan lo bare, un billetito de cinco céntimo supletorio, sease adyacente como ese recargo de noche que hemo quitao, pero de día, mañana, tarde y noche, y se hincha, digo yo! Pero eso sí; que no conste que somos nosotros. Ahora, si nosotros hemo de sé empleo munisipale, eso é ya harina, con perdón sea dicho, de otro costá, pero degorvé el servicio a la difunta Compañía que en pa descansa o a eso de la Barcelona Atracción e Forastero o como sea, que é lo que qué hasé el Munisipio, eso lo barcelonense chipén que semo mucho no lo toleraremos nunca. ¡Por esa!

Vàrem baixar del tramvia. Realment, un impost de cinc cèntims per bitllet, com als bars, no perjudicaria la Companyia, ai, la Collectivització i seria pagat per tot el públic, que hi guanyaria, junt amb la Collectivització, agafant trajectes llargs i fins hi podria fer negoci. Ignorem, perquè això ens ho hauria de dir el Sindicato del Transporte, el que podria donar aquest impost redemptor, però és una cosa a estudiar i que pot servir fins i tot quan fracassi definitivament la collectivització i, no podent aleshores agafar el negoci el Municipi per ruïnós, fos tornat a l'antiga S. A.

UNA SOLUCIO GENIAL

Les anteriors meditacions, en les que hi sortien el Municipi i els negocis, ens portaren a la memòria que hi havia a Barcelona una persona, entre altres moltes, a qui podíem consultar. Es tractava, no pas menys, del representant del Partit Radical al Comissariat de l'Estatge. I hi vàrem córrer.

—El senyor Ferror?

—Ferror? Ferror?... N'hi ha molts de Ferror. No voldria pas dir el secretari del senyor Ulled?

—El mateix.

I passàrem tot seguit darrera la nostra tarja de representants de la Premsa.

—Ho sento molt, però no em queda cap pis en aquest moment.

—Veurà, és que...

—Només, només, potser, si féssim una gestió, perquè n'hi ha un que ja està donat, però l'interessat potser se'n desprendria, en certes condicions, és clar, una comprensió...

—No, no; si no és per cap pis que venim.

—Ah no? Doncs per què no ho deien? I ara, què en faré jo del pis que li ofería?

—No té ningú per posar-hi? Veurà; nosaltres veníem perquè vostè, com a home de barraquetes, ens orientés sobre la manera de resoldre la situació financera del Municipi, com s'han de posar els impostos, com s'han de cobrar..., etc., etc.

—Miri, jove; si es tracta de fer-ho només per al Municipi, no farem res; ara, si va de vostè a mi, hi ha molt per parlar. Ja sap que jo he estat a Eixample.

—Sí, senyor.

—Doncs res. De primer, es posen uns impostos ben alts; sempre hi ha qui els paga; pels que no els paguen, es posa una Agència Executiva que apreti.

—Això ja hi era i segurament hi serà.

—Calli; després es posen unes grans dificultats als que volen pagar o als que han de pagar.

—Ja hi són.

—Calli, i finalment es posa una agència anant a la qual un hom es pugui escapar, pagant, és clar, de pagar els impostos. Vol ésser-hi?

—Però si això ja es feia abans!

—I vol dir que no som abans, ara?

Els grans Espectacles públics

Com que el públic no va al cinema, cal que el cinema es llanci al carrer
I faci la revolució econòmica

Continuen amb gran entusiasme oficial les reunions del «Comité Económico de Cines», per tal de resoldre el problema econòmic que li ha creat la economia mal entesa del públic, deguda a una economia mal dirigida, o al revés perquè estigui més clar.

En aquestes reunions hi han hagut proposicions molt interessants al costat d'altres francament intolerables. La inconsciència d'algun reunit ha arribat fins a proposar que es paguessin tots els deutes de material a les cases productores i d'aquesta manera els donarien crèdit per adquirir nou material.

Aquesta proposició, a més de demostrar una ignorància absoluta de la línia confederal, està en pugna salvatge contra els sans principis de la Nova Economia.

L'importú fou expulsat de la reunió.

Hi ha, malgrat tot, una petita llum d'esperança. Com si diguéssim la resplendor d'un llumí en una cambra d'arcs voltàics encesos.

Aquesta illusió d'esperança queda concretada en el següent:

Com que el públic prefereix el carrer al cinema, cal que el cinema es llanci al carrer.

A tal efecte els econòmics del cinema estan estudiant —perquè també estudien— la manera de establir pantalles ambulants en flocs estratègics de la ciutat per donar la batalla econòmica al públic infectat d'economia.

Després de cada representació a l'aire lliure es passarà respectuosament el platet entre el públic. Es aquest un pla molt vast que està en vies d'aprovació.

Mentrestant, donem l'argument de la setmana perquè els lectors s'adonin de les grans estrenes que prepara el «Comité Económico de Cines».

Va l'argument.

«EL REY DEL AIRE»

(Pathé Frères)

ARGUMENT

Marc Devernís, hijo de un rico banquero, vive sólo para dos intensas pasiones: para la aviación y para coleccionar capicuas.

Gracias a esto, y nada más que a esto, la vida se le presenta sonriente y jovial.

También el intrépido joven tiene una tercera pasión, su dulce prometida, criatura incomparable adornada de las más altas virtudes y de los vestidos de Poiret.

Esta jovencita acude al dulce nombre de Luisa, lo cual no impide que sea doctora en medicina.

Gracias a su conocimiento de la fisiología humana comprende que el corazón de su novio es bueno, y se dedica a adorarlo en silencio, a media voz y a gritos.

Mientras los enamorados, alegres y confiados como cualquier ciudad, se dedican

He aquí al intrépido aviator Marc en el momento de iniciar su arriesgado vuelo en este formidable trimotor de último avance de la mecánica moderna.

Escena de «El rey del aire», película apta para señoritas, que sólo podrá verse en el Salón de estreno. Que no lo olvide el respetable público.

(Es una foto «Comité Económico de Cines», naturalmente.)

con ardor fervoroso al estudio, la madre de Luisa se absorbe en problemáticas operaciones de bolsa y se embarca en la frágil goleta de sus ilusiones bursátiles en el proceloso mar de las encrespadas especulaciones para ser precipitada contra los escollos de la baja cotización y lanzada después a la deriva hacia la desolada playa de la quiebra.

¡La política no tiene entrañas!

La súbita ruina no deprime el ánimo de Luisa, que continua practicando el ping-pong como si nada hubiera ocurrido.

También tiene tiempo para trabajar en la clínica de un prestigioso cirujano.

Pero algo ensombrece, sin embargo, el límpido horizonte de la animosa doncella; al-

Aneu a veure «La mano que aprieta» que està a punt d'estrenar-se a Barcelona

go prosaico, adusto y denso: el padre de Marc. Este prudente padre dice a su hijo:

—¡Te prohibo el matrimonio con esa heredada de las finanzas!

—¡Padre!

—¡Hijo!

—Sois cruel!

—¡Soylo!

—¡Me dedicaré por completo a la aviación; dejaré de coleccionar capicuas; seré un aviator famoso! ¡Todo por mí arruinada Luisa! ¡Sí, sí: seré aviator, viviré del aire!—clama el apasionado joven. Y dirigiéndose a su padre:

—¡Caballero; no sois mi padre!

—¡Hijo!

—¡No soy vuestro hijo!

—¡Horrible y atormentadora duda!

Han pasado los días sin detenerse siquiera a tomar una copa con los amigos. Son así los días.

Marc, resuelto a casarse con Luisa, se ha convertido en un famoso aviator y se decide a tomar parte en un concurso de aviación cuyo premio son 300.000 francos al ganador y 100.000 al colocado.

Catalanes! Pronto vereis a la Bertini en colores

Después de vencer a sus rivales en lucha enconada, siempre con el ¡ay! al corazón y el alma en el aire, Marc tiene una repentina «panne», que es la señal convenida para que el aparato se estrelle contra el suelo.

Marc es recogido gravemente herido y cuidado por Luisa, que forma parte del Equipo Quirúrgico del Campo de Aviación.

S'avisa als aficionats al cinema, que està a punt d'inventar-se el cine sonor

Los maternales cuidados de Luisa son un bálsamo:

1.º Para las graves heridas del espíritu.
2.º Para las sangrantes heridas del corazón.

3.º Para las terribles heridas del cuerpo.

4.º Para el dolor de cabeza, estreñimiento, gota, intestinos, riñones y reumatismo. De venta en todas las farmacias y droguerías.

Teniendo en cuenta todo esto, el aviator grita:

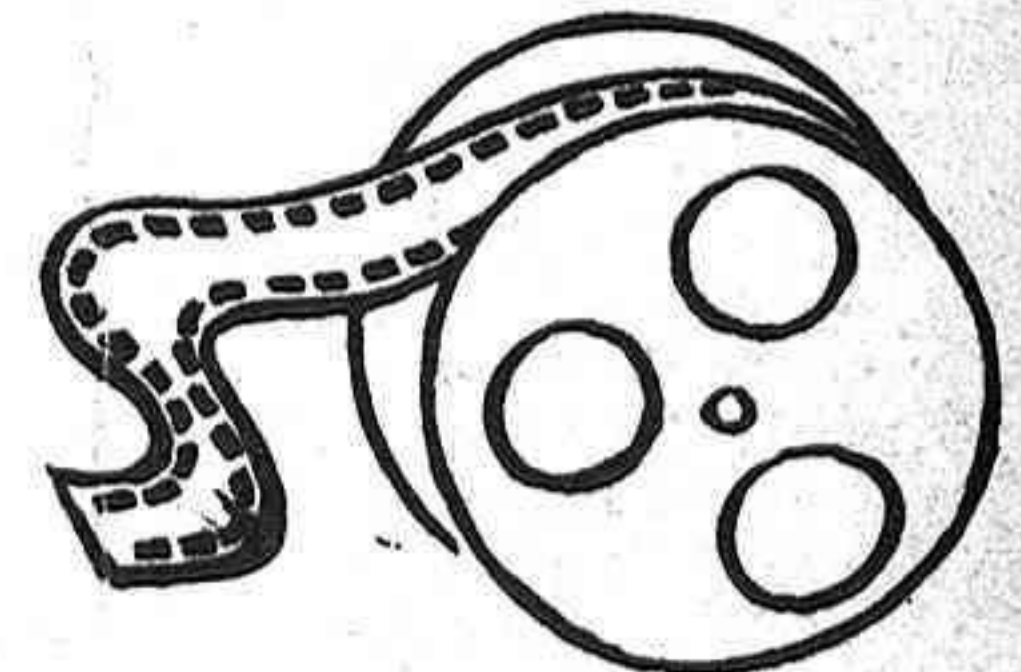
—¡Te amo, Luisa!

Luisa baja los ojos, mientras el rubor inunda sus virginales mejillas.

Es el amor.

El padre del aviator, noticioso de la insensata pasión de los jóvenes, accede al matrimonio.

Y de esta forma se demuestra una vez más que el amor es más fuerte que las adversas especulaciones de bolsa.

INFORMACIO ESTRANGERA

El gendre ha decidit que el sogre no vol que vagi a Brussel·les a veure Eden

Roma, 33.—En vista que el Comitè de la ara sí que no intervenció ha donat un altre tomb que sembla que es decanti per la no intervenció de debò o sigui la obstruccionista tesi soviètica, Mussolini ha suspès el viatge del gendre a Brusselles, on havia

d'assistir a la Conferència de les nou potències que són deu, i havia a més d'entrevistar-se amb Eden.

Ciano ha decidit un cop més fer el que li mana el sogre, fent honor així a la ideologia feixista.

EL COMITE DE LA SI INTERVENCIO

Brusselles, 49.—Ara s'ha tornat a ajornar la reunió de les nou potències pel motiu sobradament justificat de què a l'hora de començar a tornar-se a reunir només s'hi havien adherit encara onze potències.

De tota manera els treballs van per bon camí i tot fa esperar, si no s'espantia, que aviat, en comptes d'un en tindrem dos de comitès de no intervenció: un a Londres i un altre a Brusselles.

Els organitzadors d'aquesta nova cuchi-panda diplomàtica estan, però, decidits a guardar les distàncies i establir alguna diferència de principis per tal de salvar les aparences.

Així com el Comitè de Londres es diu de la no intervenció, aquest nou comitè de Londres de Brusselles potser es dirà de la sí intervenció i fins i tot pot ésser que en vista d'això ningú no intervingui.

Un cas estrany de la no pirateria

Calca-meitat-sur mer, 34. — Avui ha estat vist des de les costes d'aquests indrets un vaixell mercant britànic que no havia estat mai torpedinat ni bombardejat ni enfonsat per cap submarí ni per cap trimotor pirates italians.

Hom s'ha apressat a treure'n postals de «souvenir» i a cablegrafiar aquest rar episodi abans no fos desmentit pels fets autèntics.

S'HAN TORNAT A TORNAR A REUNIR

Londres, 47.—No caldria posar res més sota el títol suggestiu i altament verídic que encapçala aquest telegrama que hem rebut amb retard, però que no ha perdut ni perdrà mai actualitat.

Quan hom diu àdhuc telegràficament que s'han tornat a tornar a reunir, el lector ja sap sobradament de què es tracta; però per si encara hi ha algun benell que confia i dubta o vacilla, direm per sempre més que es tracta del Comitè de la no Intervenció.

ES DESMENTIT QUE S'HAGUES CONFIRMAT LA DIMISSIO DE SCHACHT

Berlín, 40.—L'afer de la dimissió del doctor Schacht, que és, o més ben dit fóra, si n'hi haguessin, l'amo dels quartos, va agafant un caire misteriós.

Després d'haver-se desmentit que no s'havia confirmat la dimissió del ministre d'Economia i del director del Reichsbank, s'ha desmentit que s'hagi confirmat.

Hom suposa que aquestes noves les fa córrer Goering, director de l'autarquia a la qual no dona prou suport Schacht.

Goering, que s'ha inventat l'autarquia per estalviar quartos, només fa que demanar-ne d'amagat al presumpte dimissionari, però com que aquest no en té, no n'hi pot donar, i aleshores l'autarquia ha d'anar seriósament i Goering s'empipa i fa córrer que Schacht ha dimittit, però Hitler va i diu que no, que no ha dimittit, i Goering queda com un porc però se salva l'autarquia.

Entesos!

EL RECONeixEMENT

—Què sent?

—Sento la «Ràdio Barcelona».

Es divorcia Shirley Temple?

A nosaltres ens sembla que no... i altres ximpleries

Reportatges, enquestes, mentides i veritats, per Pere Gallari

Shirley Temple, la precoç protagonista de «La petita coronela» que ens té el cor en un jail

nyol sota el títol suggestiu de: «La nina grande».

CURS DE DECLAMACIÓ

El cinema, com totes les arts modernes i tots els espectacles en particular, aporta una nova concepció plàstica oposada als vells prejudicis de conservatori que prenen abans aquestes suggestives activitats.

Aquesta foto, que no és «Manasó» ni «foto de arte» ni «Pentalla» ni res que no sigui honest, ens presenta en el seu aspecte més interessant i apreciable les dues alumnes més aplicades del curs de declamació de les escoles de preparació professional que manté una acreditada marca cinematogràfica acreditada més que res pel sentit pràctic amb què cospa el gust dels seus admiradors i el mèrit artístic de totes les seves produccions i superproduccions.

El sentit intuïtiu del director ha comprès perfectament la relació meliflua que hi ha entre certes corbes sinuoses i una veu avelutada que sigui veu d'una elemental declamació i ha sabut triar els mèrits d'aquestes dues senyoretes que, al anar en la cara, es només per un senzill expert de moda deia que tothom els ha d'agrair.

BUSTER KEATON HA PERDUT LA JUQUESCA!

L'ànima sensible de «Pamplinas» l'ha traït quan ell menys ho esperava.

Buster Keaton, com tothom sap, tenia fama de fer riure tothom i que a més ningú no era capaç de fer-lo riure a ell.

Aquesta tenacitat nostàlgica del rastre galvanitzat del protagonista de tants films hilarants havia preocupat els grans psicòlegs que creien que Buster Keaton era un anormal o que patia d'amagat una gran tragèdia sentimental inconfessable.

«Pamplinas» hagué de patir per molt temps les iniciatives experimentals dels despietats espontanis que el volien fer riure a costa de tot i el feien objecte de bromes diverses tan pesades com de mal gust.

«Pamplinas» imperient, seguia enriant-se fent riure el proïsme i arriba a vanar-se que ningú no era capaç de fer el mateix amb ell i, per confirmar aquesta seguretat en la correcció dels seus múscles facials, feu la juquesca de donar tots els seus guanys a qui fos capaç de fer-lo riure o tan sols somriure.

Tot anava com una seda i «Pamplinas» anava acumulant guanys sense que la juquesca els fes perillar gens ni mica.

Però no hi ha res que duri cent anys, com diu la dita, i un bon dia de la passada setmana inopinadament i sense proposar-se tal cosa un innocent xofer de taxi de Hollywood ha fet perdre a «Pamplinas» la fabulosa juquesca que en mala hora havia fet. No pensàssiu que li féu pessigolles ni

Clark Gable a la barberia!

que li ensenyés el taxi a la mà com si fos «Nuestra Obra» ni que li tregués al nas polvors d'aquells de fer brama.

El fet esdevingué tan senzill com insospitat. Buster Keaton sortia de missa i agafà un taxi per tornar a casa.

Un cop dalt del cotxe s'adonà que el xofer no s'havia adonat que ell fos a dalt distret com s'havia llegint un diari.

—Ejem! —féu «Pamplinas» amb tos nerviosa per fer-se notar.

—Ai, dispensi! —respongué el xofer tot amament posant el cotxe en marxa i guardant-se el diari a la butxaca després d'haver baixat bandera. Es que estava llegint els acords del Comitè de la no intervenció de Londres.

Sentir parlar del Comitè de no intervenció i perdre la juquesca Buster Keaton, feu tot simultani.

Li agafà una passió de riure que encara li dura...!

LA FABULOSA REMUNERACIÓ DELS ARTISTES CINEMATOGRAFICS

Hi ha molts somiarutes que creuen de bona fe que els artistes cinematogràfics lliguen els gossos amb llançanisses de Vic.

En canvi, n'hi ha d'altres que es pensen que tot el món cinematogràfic del món és el Comitè Econòmic i que tothom fa el fet per tres duros i roba bruta.

Tan descabellada és una idea com l'altra. Les coses són veritat en un terme mig. Però la cosa té més tendència naturalment quan es tracta de constel·lacions de primer rengle a ésser propensa a la faula o sigui a la fabulosa retribució.

Aquesta foto de Clark Gable és sense voler una prova documental del ben pagats que són els homes del cinema a Hollywood. Aquesta documental representa Clark Gable a la barberia.

Voleu una prova més palasa que els artistes de cinema es guanyen bé la vida? Si no fos així, com es podrien permetre aquests luxes tan cars?

EL QUE MENGEN LES ESTRELLES

Una enquesta realitzada fa poc per un setmanari quadrimestral novatori deixà entreure que les estrelles cinematogràfiques

són honestes i poc menjadores com aquella senyoreta de l'auca.

En canvi, són amb el menjar capricioses i molt exigents en la qualitat. Totes tenen preferències que volem registrar per tal d'estimular l'apetit dels nostres lectors.

A la pregunta del setmanari quadrimestral novatori quí:

—Quin plat li agrada més?

han contestat així:

Grete Garbo: els ous ferrats.

Joan Crawford: els macarrons.

Bebé Daniels: la sopa d'all.

Charlot: els spaghetti amb embut.

Gary Cooper: el conill amb samfaina.

Mae West: la carn de porc.

Chevalier: la bullabesa.

Aquesta llista es faria inacabable i a més ens hem adonat que, quan més s'allarga, es torna, no sabem per què, més empadorada. Per altra banda, la manca d'espai ens aconsella reduir-la.

UN GRAN NEGOCI DE SINCRONITZACIÓ

Salamanca, 30.—Acaba d'arribar el gran sincronitzador alemany von Gos, que és l'inventor de la genial idea de doblar en espanyol tots els voluntaris nacionalistes estrangers de Franco que, segons ha dit Mussolini, són 40.000, però, segons ha callat, són de debò més de 100.000.

La idea s'ha començat a posar ràpidament en pràctica i per a perfeccionar-la més amb vistes a un resultat eficaç s'ha pensat que potser caldrà ensenyar als indígenes una mica d'accent estranger per despistar.

Val a dir que això darrer no donarà gaire feina, puix que els naturals del país, com tothom sap, ni són molts ni en tenen res, de voluntaris.

Els altres tampoc no ho són, però, com que són estrangers, d'alguna manera s'han d'anomenar.

Les dues alumnes més aplicades del curs de Declamació

La precocitat dels petits artistes del cinema contaminada del sensacionalisme nociu de les grans «stars» de l'art setè agafa unes proporcions que amenacen amb el perill de sostreure l'atenció del món del seu encaparrament pacifista per a condensar-lo al voltant dels grans problemes sentimentals que porten una guerra gran al redós dels cors petits que es belluguen al «plató» de la vida real dels habitants de Hollywood.

Ara el fet més sensacional de tots els fets que es fan i es desfan a la «Meca» del cinema és aquesta sensacional notícia tan certa com no confirmada del probable divorci de Shirley Temple, la genial protagonista de «La petita coronela».

Nosaltres, nequitosos d'informar els nostres lectors de la veritat d'aquest fet sensacional, hem enviat un enviat especial a entrevistar-se amb la precoç artista per tal de saber dels seus propis llavis la veritable veritat.

El nostre enviat especial ha pogut arribar en missió especial a Hollywood i s'ha adreçat ràpidament al domicili de Shirley Temple.

La genial artista, que ja no és tan jove ni molt menys com apareix a les pel·lícules que

Buster Keaton (Pamplinas) l'home que mai no havia rigut

dóna als locals de Barcelona el C. E., ha rebut el nostre enviat especial amb gran amabilitat.

El nostre enviat especial l'ha trobada molt envellida i sensiblement preocupada llegint els comunicats oficials del Comitè de no intervenció.

Portava un pijama clar de seda de color blau cel i en vista d'això el nostre enviat especial li ha disparat a cremadent aquesta pregunta:

—Es cert que es divorcia, senyoreta Shirley Temple?

—No sigui beneït —ha respost ella—. Que no veu que sóc soltera?

—Encara?

—Què vol dir, encara?

—Dispensi!

Quan estaven amb aquestes raons, ha entrat un pastor protestant acompanyat del «producer» X i d'un minyó tot engominat i posat de vinti-un botó, talment com si anés a casar-se.

També venia el Comissari de Propaganda del «producer» X que ha dit a Shirley Temple amb to autoritari:

—Venim a casar-la, senyoreta.

—A mi?

—Sí, a vostè. Es veu que es casaria perquè col·locaria a la no desilusionar els seus admiradors que ja saben que vostè pensa divorciar-se i, naturalment, no podem perdre aquesta ocasió de fer una sensacional «réclame» per a la pel·lícula «La triste divorciada» que vostè començarà a rodar avui mateix.

—Avui mateix el que comença a rodar-me és el cap.

—S'ha d'anar acostumat a perdre la precocitat per a convertir-se en una «star» de debò.

El nostre enviat especial s'escapoli ràpidament i subrepticament, i anà portant a telefonar aquestes sensacionals novetats que amb caràcter exclusiu publica avui L'ESQUELLA en aquestes pàgines cinematogràfiques que el lector està llegint.

Degut a aquesta diligència dinàmica que el nostre enviat especial posa al servei dels lectors, podem afegir a més que la nova producció de Shirley Temple «La triste divorciada» estrenarà a Barcelona l'any 1970, comandada pel C. E. i doblada en espa-

En peu, fumèlica legió!!! Cal facilitar la tasca del proletariat de les cues

Nosaltres, de moment ja li oferim solucions

L'estat a què ha arribat la malaltia del tabac que ha envaït els nostres fumadors i les dades històrico-biogràfiques que de l'esca d'encendre el pecat en donava el nostre company Pere Gallari, ha moqut el nostre tarannà benèfic-social a oferir solucions als greus problemes que suscita la insatisfacció dels fumadors més empedernits, regularment empedernits o menys empedernits, ja que tots són igualment afectats.

Són molts els amics que se'ns han acostat en cerca d'un consell i d'una cigarreta i és per fer participar a amics i lectors de la nostra munificència, que avui els oferirem, no un, sinó diversos consells perquè puguin triar el més madur, o bé més fluix, o bé el més aromàtic.

EL TITOL DE LA INFORMACIO

Es particularment anguniós l'espectacle que ofereixen els ciutadans esperant a peu dret que s'obri l'estanc i després avançant poc a poc fins que els toca el torn i després tornant a posar-se a la cua. La posició dempeus, tan adient i viril en les ovacions, és més aviat incòmoda per fer cua i pot ésser origen d'inflor als turmells. Molts cavalls dels braus pateixen d'aquesta molesta malaltia que els porta al fatal destí que tots sabem.

Són moltes les persones que arrosseguen aquesta malaltia des dels temps de les cues de tabac de la Guerra Europea i mai més no han fet res de bo ni de dolent i han hagut d'esperar la guerra actual per ocupar-se d'una manera útil.

Afortunadament la Companyia Arrendatària ha tingut el bon encert de fer que les cues es formin durant les hores de treball per tal de, així, donar ocupació i guany als desocupats. Els que durant aquelles hores treballen i, naturalment, guanyen, per poc que sigui, sempre trobaran en els estancs, durant les hores que no són de cua, la informació necessària per trobar la dona del catre més propera on comprar, a sobrepreu, el tabac necessari.

Però no són, naturalment, aquests lectors els que ens interessin. Són els altres, els que aguanten el prestigi de la cua, als que volem alleugerir en el seu sacrifici.

Les nostres meditacions ens han portat a pensar si era realment necessari fer la cua dempeus i hem trobat que el tabac així aconseguit no millora en res. Estem segurs que la cua assegurada produiria un tabac igualment ric en troncs i substàncies indeterminades. Per què, doncs, no fer la cua asseguts? L'ESQUELLA, per afavorir els seus lectors, pensa editar eviat uns números-lamboret

amb quatre peus plegats a dintre, i els fulls dels quals es podran anar traient per sota, per tal de matar el temps.

Algun lector es queixarà potser de la incomoditat d'anar traslladant el taporet a mesura que la cua avança, però amb un petit suplement li podrem oferir tamborets amb rodes, gràcies a les quals només haurà de moure els peus per traslladar-se ràpidament d'un indret a l'altre.

Ara bé; perquè no es digui que no som progressius i que agafem aquesta idea del temps en què s'anava a missa i les beates s'hi portaven el seient per no pagar-lo, tenim en estudi un projecte de cua assegurada muntada sobre una plataforma giratòria, mitjançant el qual, quan el cuista sortirà de l'estanc, es trobarà automàticament incorporat altra vegada, i assegut amb tot confort. El projecte és tret, és clar, dels vells rellotges de figures, però ja se sap que sota el sol no hi ha res nou, si no és la xifra del mateix nom, les nou Muses, que ja són velles, la Conferència de les Nou Potències, que ja se sap que són sis, Ossa, Saragossa i Terol, i poca cosa més.

LES BURILLES

Hi ha persones poc pacients, no obstant, que diuen que no tenen temps de fer cues i s'han llançat al perillós consum sense mesura de les burilles. I diem perillós, no perquè una burilla pugui ésser vehicle de transmissió de microbis. Tothom sap que els microbis, ben mastegats, no fan mal a ningú. El perillós és que les burilles, essent com són un subproducte, depenen de l'existència de matèria prima. De moment no hi ha perill: però el lector ha d'estar previngut i un senzill experiment li demostrarà la raó que tenim. Es generalment admès pels tècnics que de cada set burilles ben aprofitades (descartem ací les ganques) en surt una cigarreta. Si el lector es proporciona 49 cigarretes, un cop fumades li sortiran set cigarretes més de burilles i de les set burilles una cigarreta, o sigui en total 57 cigarretes. Però li sobrarà una burilla. En necessitarà aleshores sis més, que si són sis cigarretes li donaran set cigarretes més i li sobrarà una altra burilla de burilles de burilles de cigarretes. Com eliminar aquesta burilla, aprofitant-la? Sembla que en aquest cas la pipa és el més indicat, però té l'inconvenient que elimina l'estímul. Entre les burilles cal distingir les fredes de les calentes. Aquestes darreres estalvien gasolina.

ELS SUBSTITUTUS DEL TABAC

Han estat ideats nombrosos substitutius del tabac, tots ells fàcilment detectables per mitjà de l'olfacte. Molts d'ells són enginyosos en extrem i donen com a resultat la impressió que l'olfactor es troba al camp en un capvespre de novembre quan el pagès fa formigons amb les males herbes o bé quan

AL CAMP FACCIOS

—I després diran que no tenen generals rojos!

crema marges o quan, en una nit d'estiu, algun malintencionat ha calat foc a un bosc. Hi ha, per tant, tres menes de fumadors d'aquesta primera varietat: els que fumen formigons, els que fumen marges i els que fumen boscos. Aquests darrers són els més perillosos.

Vénen després els fumadors d'herbes aromàtiques: tilla els nerviosos, camamilla els dispèptics, maria-lluïsa, etc., etc. Una de les herbes millors és, però, el te, perquè té, com el tabac, els seus inconvenients: el te posa nerviós i si us salta una guspira de la cigarreta, que sí que salta, crema com un dimoni. Un dels bons substitutius són les peles d'atmetlla torrada, sobretot si us les heu pogut procurar amb les ametlles. La closca d'ametlla no és recomanable perquè sol trencar el paper de fumar.

Hi ha també altres productes: les fulles de malva, banyades en conyac i embolicades amb fulles de figuera, fan uns cigars acceptables; però com a cigar pur no hi ha com la ridaura i vidiella, planta boscana que us portarà a la protohistòria del fumador de pagès. El bambú sec té l'avantatge que tira com una xemeneia.

Per millorar aquests substitutius hi ha un procediment infalible. Tothom ha fumat una vegada o altra una cigarreta amb pólvora. Quan la pólvora s'ha encès és difícil de distingir si la cigarreta és de tabac o d'herbes. Fent la cigarreta d'herbes i pólvora, quan aquesta s'ha encès és igualment difícil de distingir si la cigarreta és d'herbes o de tabac.

Ignorem, com a tècnics, la composició del pseudo tabac que venen en paperines en certes parades, però a Anglaterra, on la venda del tabac és lliure, també el venen en paperines. Aquesta és la millor característica del tabac venut en les nostres parades. «Si el troba fluix, deia una vegada el venedor, hi barreja una mica de tabac i el trobarà millor.»

EL DRAMA DEL TABAC SINTETIC

Un d'aquests venedors ens va venir a veure l'altre dia per a exposar-nos la seva desesperada situació i demanar-nos consell. En la lluita per millorar el producte i satisfer la clientela havia arribat a preparar un tabac sintètic impossible de distingir del que venen als estancs: el mateix fum, el mateix gust, la mateixa nicotina, les mateixes brosses. Però sense cua i molt més barat.

L'home, satisfet de la seva troballa ja començava d'ésser conegut dels fumadors que passaven vora seu i anava a establir-se en una botigueta menys portàtil quan passà un agent de la Tabacalera i el féu detenir acusant-lo de vendre tabac de contraban. Fou inútil que el pobre venedor protestés que el que ell venia no era tabac.

—Es igual que el de la Tabacalera; per tant, és contraban.

—Així, si venc una falsificació no em diran res?

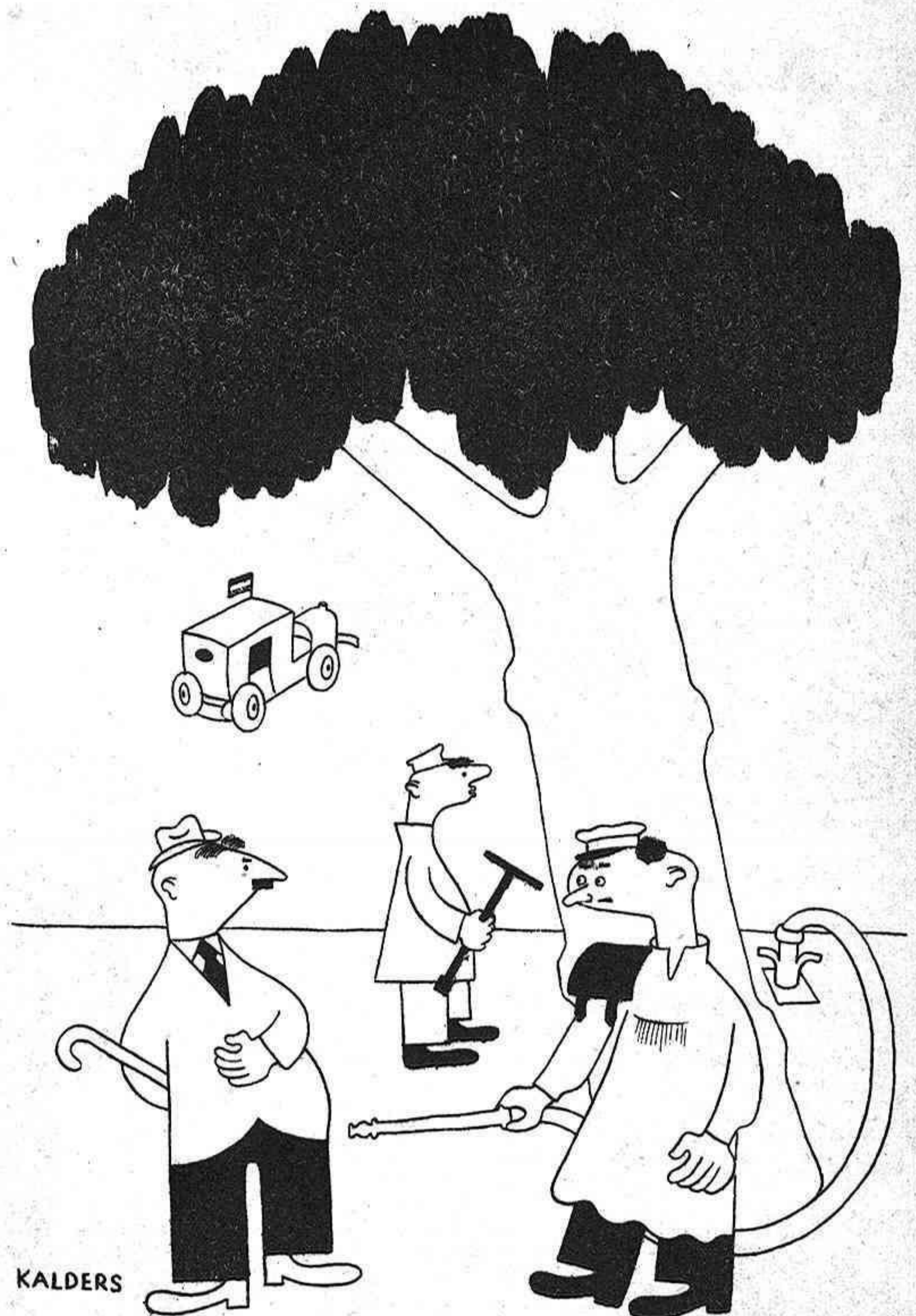
—No.

—Per què?

—Perquè la venda de les falsificacions del tabac és lliure; però la del tabac no.

—Però és que això no és tabac: és una falsificació.

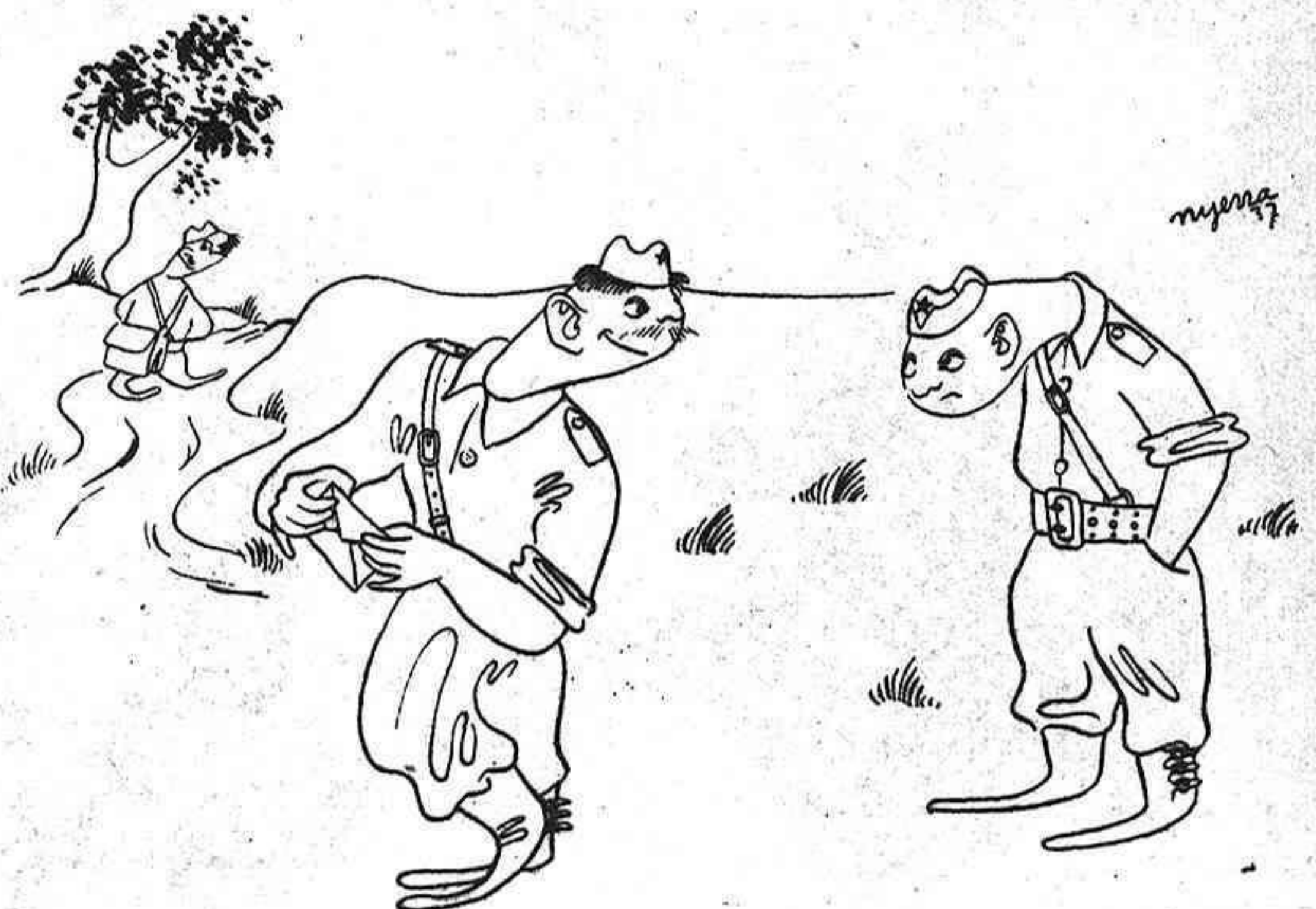
—Però és una falsificació tan ben feta que sembla una falsificació mal feta, i això no pot ésser. Veneu, per tabac, tot allò que no sembli tabac; però tot allò que de prop o de lluny sembli tabac no ho pot vendre ningú més que nosaltres.

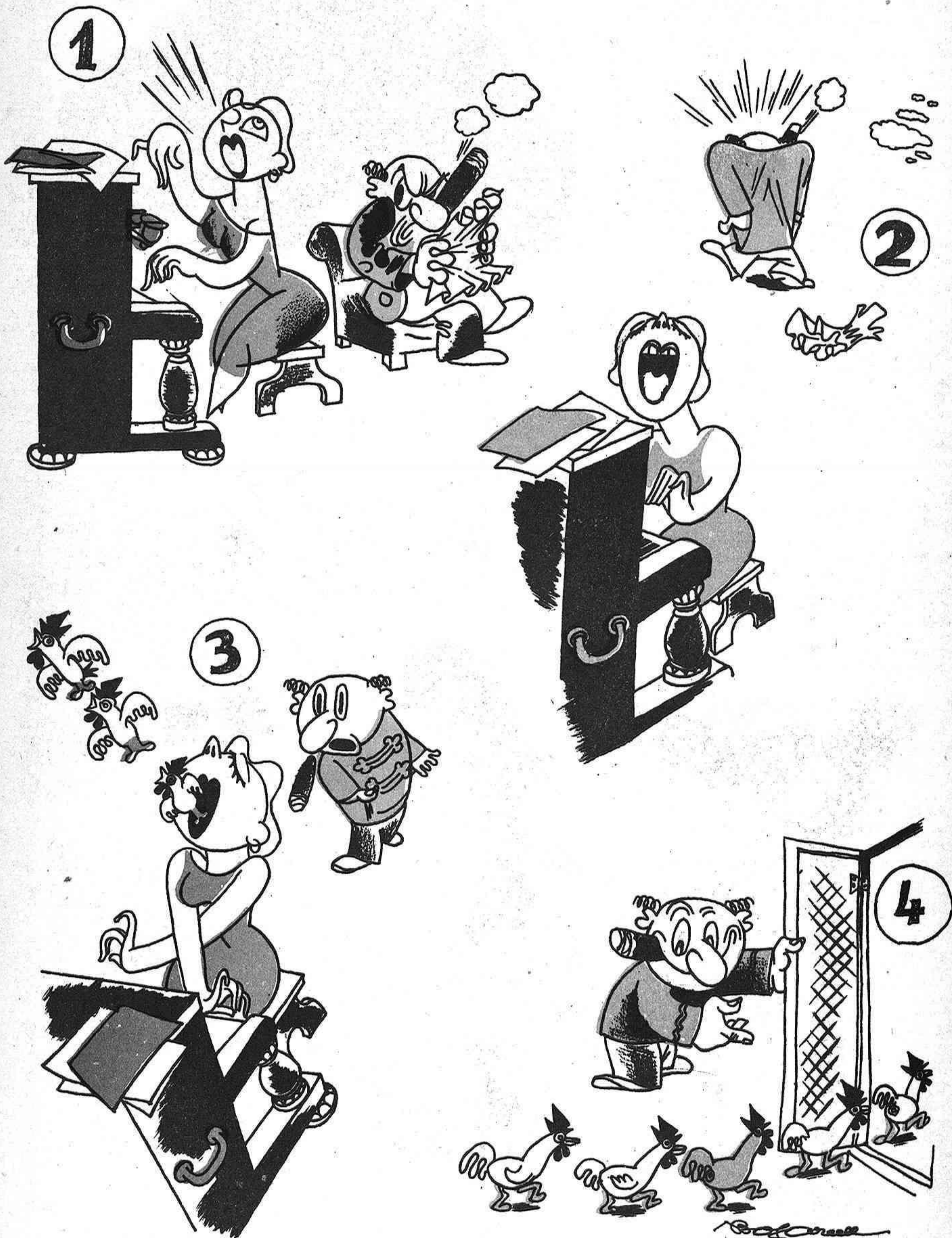
KALDERS

—I tu no t'has incorporat?

—Ja ho crec! Sóc de les «Fuerzas del Ebro».

—No has rebut cap carta? No t'amoinis, home! Ja te'n deixaré mitja de la meua!

DISPONIBLE

LLEGIU EL FOLLET

**"Urgeix la unitat proletària
i antifeixista"**

per VICTOR COLOMER
del Comitè executiu del P. S. U.
Pròleg de Joan Comorera

PREU: 60 CÈNTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya: **P.A.C.O.D.** Rambla del Mig, 17
Barcelona

Llegiu

**LA CORRESPONDENCIA
INTERNACIONAL**

i estareu al corrent dels esdeveniments polítics internacionals més importants, glosats pels representants més autoritzats, del moviment obrer a tot el món

PREU: 25 CENTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

AVIAT

LA CORRESPONDENCIA INTERNACIONAL
publicarà un número extraordinari sobre

**La situació econòmica mundial
en el primer semestre de 1937**

degut a la ploma de l'eminent economista internacional EUGENI VARGA

Es posarà a la venda al preu dels números ordinaris

DISTRIBUIDORA **P. A. C. O. D.** BARCELONA
DE PUBLICACIONS **P. A. C. O. D.** RAMBLA DEL MIG 17

Acaba de sortir la nova publicació de les Edicions de la Comissió Político - Militar del P. S. U.

**« ¡Por la capacitación
de mandos militares! »**

pel tinent coronel
ESTRADA

Preu: 60 cèntims

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya: **P.A.C.O.D.** Rambla del Mig, 17
Barcelona

Acaba de sortir el número 7 de la revista

"EL E. P."

**Organ oficial de
l'Exèrcit de l'Est**

Preu: 4 Ptes.

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya:

P. A. C. O. D.

Rambla del Mig, 17 - Barcelona

--Al principi era un bon negoci, però ara hi ha contraban.